

ANNE PERCIN

HOGY INTÉZD
(EL JÓL)
A LOVE STORYD

A N N E P E R C I N

HOGY INTÉZD
(EL JÓL)
A LOVE STORYD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

1. A kukatároló akusztikája és kompatibilitás

A TUDÓS FRANK FENNER SZERINT az emberi faj száz év múlva kihal. Ezzel vizsgaltatom magam, amikor rosszul mennek a dolgok. Például akkor, mikor épp felszállnék az Eurostarra, mire két angol vámos meg egy francia zsaru a PAF-tól (a bennfentesek kedvéért) megragad, és magával hurcol annak az elképedt lánynak a szemelátára, akivel épp telelni indultam volna.

Szóval, amikor olyasmi történik veled, ami az életben csak egyszer fordul elő. Sőt megkockáztatom: vannak, akikkel sosem esik meg. Ami viszont engem illet... Nem állítanám, hogy ez a mindennapi gyakorlatom, de azért az ilyen helyzetekre lassan ráragaszthatom a márkavédjegyet. Tizennyolc éves koromra már szép gyűjteményre tettem szert belőlük. Nem akarok dicsekedni, de az az érzésem, mintha valamiféle Donald kacsából és Gaston Lagafféból összegyúrt ideális egyveleget alkotnék. Egész egyszerűen: ha lenne katasztrófaérettségi, akkor azt kitűnőre tenném le, amivel

megmenekülnék a közgázérettségire való gályázástól. (Megjegyzém, hogy miként egy nemrég leváltott köztársasági elnök¹ mondta, a közgázérettségi „egy vicc”. Talán van rá esélyem, hogy letegyem...)

Na jó. Én csak szövegelek itt, lököm a sódert, ti meg már alig várjátok, hogy megkérdezhessétek, hogyan jutottam idáig. Ha megpróbálok kutatóórkot ásni közelmúltbeli viszontagságaim mélyrétegeiben, azt mondanám, hogy minden egy gitárral kezdődött.

OK. Már látom, ahogy magatok elé képzelitek a dolgot. Amolyan tinimozsi, egy pattanásos rocsztárral a főszerepben, akinek kevesebb szőr meredezik az állán, mint amennyi húrja van a gitárján, és a spanjaival felspanolva pityókázik, miközben pipikkal prütyköl. Ne is tagadjátok: üveges tekintetek elhomályosult, és megvetően lebiggyesztettétek a szátokat – és ezen a fogatok közül kikandikáló saláta sem segít, amelytől olyan cukin néztek ki, akár egy ökör.

Pedig ha ismernétek, tudnátok, hogy számomra a gitár magányos sport. Ha gitározom (a tetejébe eléggé rosszul), az egyáltalán nem azért van, hogy ledöntsem a csajokat a lábukról, akiknél mindig is viszonylag korlátozott sikereket értem el. Az én szexuális életemhez képest egy panda nimfomániás. (Tudjátok, azok a buffi macik, akik a fajfenntartásnál többre becsülik a bambuszrügycsálást, ezért csak úgy lehet pázásra kényszeríteni őket, ha pisztolyt fognak rájuk.)

Ráadásul a „másoknak való tetszeni vágyás” sosem szerepelt előkelő helyen a prioritási listámon. De gondolom, hogy ezt már régen kitaláltátok...

¹ Nicolas Sarkozy, a 2009. január 27-i châteauroux-i nyilatkozatában..

Mikor idén augusztusban újra előszedtem a gitárt, főként az idegességemet akartam levezetni vele. Jelezném, hogy erre nagy szükségem is volt. Miként közületek néhányan talán tudják, egy párizsi peremvárosban dekkoltam, miközben a szüleimet Korzikán eltűntnek nyilvánították, a nagyanyám fejszerűléssel megspékelt infarktust kapott, engem meg bezsupoltak a zsaruk. A tetejébe a tévében is csak fos ment.

Előhalásztam hát apám Fenderét, amin hatodikos koromban megtanultam gitározni. Ezekben a zavaros időkben jólesett órákig improvizálni tök egyedül a kremlin-bicêtre-i házban, míg vártam, hogy a nagy hazajöjjön a kórházból, a szüleim meg végre előkerüljenek.²

A gond csak az, hogy amikor minden ismét visszazökkent a rendes kerékvágásba, nem bírtam abbahagyni a gitározást.

Ezért aztán először hazavittem a Fender Telecastert Ivry-sur-Seine-be. Hogy tényleg a magaménak érezzem a hangszert, kicseréltem rajta a húrokat, az apám meg talált használtan egy ugyanilyen márkájú erősítőt a helyett, ami ott kallódott a nagyinál. Ugyanis azok után, hogy a nyarat az infarktusos anyukája ágya mellett töltöttem, apám a jelek szerint *korlátlan hitelkeretet* nyitott számomra a folyószámláján. Augusztus végén még álmaim gyönyörűséges, ébenfekete, szuperlapos okostelefonjával is megajándékozott, amire megabitszámra töltöttem fel a zenéket, és amivel ötpercenként hívogattam a szintúgy vadiúj barátnőmet.

Ugyanis újkorom hajnalán nem csak gitárom és okostelefonom volt, hanem mindennek a megkoronázásaképp még barátnőm is!

² Ha mond ez nektek valamit, akkor olvastátok előző kalandjaim történetét, a *Hogy told el (jól) a nyarad* címűt, a Könyvmolyképző kiadásában. Ha nem, akkor médiumok vagytok.

Azok után, amit a meztelencsigához méltó libidómról mondtam, most biztos eláll a lélegzetetek: meg is értem... De erről majd később, ha megengeditek, ebben a pillanatban ugyanis épp a szálakat próbálom kibogozni: amúgy is elég bonyi, úgyhogy ha két percenként félbeszakítotok, sehová se jutunk.

Szóval kezdetben vala a gitár.

Jó lenne azt mondani, hogy első szerzeményeimet egy garázsban írtam. Ezzel atomra megcsinálnám a *rocklegendát*. Vagy egy panelház mélygarázsában. S még ha azt is hozzátehetném, hogy a panelnegyed összes csávója ott hallgatta tízperces frenetikus szólóimat, melyeket az olajos földön, térden csúszva fejeztem be tomboló tapsvihar közepette! Az őrzöngő cicababákat meg az ájulás környékezte a gyönyörtől, miközben lakkozott körmüket fekete bőrbe bújtatott combjaim felé nyújtogatták! Én viszont őszinte ember vagyok, talán némiképp lökött, de őszinte, ezért nem fogok nektek hazudni.

Az őszinte igazság az, hogy ahol én lakom, abban a panelnegyedben nincsenek se garázsok, se mélygarázsok. A házunk alatt az egyetlen hely, amely valóban *underground*nak nevezhető, az a kukatároló.

Na szóval.

Kiprobáltam, nem javaslom. Először is: pocsék az akusztikája. A szemétledobó akna által felerősített visszhangtól az ember a fejét fogja: a hang az egész felmenő strangban tovaterjed. Nem mondom, fizikai kísérletnek nem rossz éppen, én viszont nem kísérletezni mentem oda, hanem hogy nyugiban legyek. A helytől ihletet kapván bepróbálkoztam egy AC/DC szám, a *Rock'n roll ain't noise*

pollution remake-jével. Ám mielőtt az intrófélém végére érhettem volna, a fejem fölött sokasodó aggasztó zajokból arra következtettem, hogy a lépcsőház tele van emberekkel.

Máris a rajongók?

A helyiség kongó akusztikáját ellensúlyozandó, babrálni kezdtem a sávkiegyenlítőt, hogy jobban kiemeljem a magas hangokat. Egy erősítőt ilyen kemény körülmények között kipróbálni, na, az aztán durva. Kiváltképp, hogy a kukatároló pillanatkapcsolója kétpercenként kikapcsolt... Miközben a fejem fölött, a ház előterében egyre sűrűbb lábdobogás hallatszott, kinyújtottam a kezem, hogy változtassak az erősítő hangszínén. De a koromsötétben elvitettem a gombot, és csumára tekertem a hangerőt...

Mikor újra felkapcsoltam a lámpát, és belecsaptam az első *esz* hangba, a tárolóban világító izzó felrobbant. Vakon és süketen tapogatóztam, fogalmam se volt, mi történik. Épp csak annyi időm maradt, hogy mindent kihúzzak a kettőhűszből, és az utcára nyíló folyosón át elhagyjam a helyszínt. Az őrző szomszédok hada abban a pillanatban rontott be az alagsorba, amikor kihúztam onnan a lábamat.

Apám csakhamar tudomást szerzett hőstettemről.

– Te jó ég, Maxime, ez nem lehet igaz! Az ember tényleg nem tudja, mi jön rád időnként: ilyen, hogy a kukatárolóban gitározz, csak neked juthat eszedbe!

Büszkén elmosolyodtam, de aztán leesett, hogy ez nem feltétlenül dicséretnek lett szánva.

– Ide figyelj, itt nem gitározhatsz tovább: a lakásban nem lehet megmaradni a zajtól, az alagsorban meg túl veszélyes. Ha így folytatod tovább, a végén a nyakunkra hozod a lakókat!

– Még örülünk, ha Max nem gyűjtja fel a házat – tette hozzá anyám, aki meghallotta, miről beszélünk.

– A gimiben nincs valami helyiség ilyen célra? Valami diákklub, vagy ilyesmi?

– Apa, te túl sokat nézel tévét. Ivry-sur-Seine-ben vagyunk, nem egy amerikai *high school*ban!

– De hát nem értem... az én időmben voltak klubok, meg mindenféle helyek, ahol zenélni lehetett.

– Apa, a te időd, az a nyolcvanas években volt. Az volt az aranykor, de annak már vége. Most negyvenen vagyunk egy osztályban, a kapuban fémdetektor, és időnként az egész országban terroristarizást adnak ki. Üdv a mai világban!

Apám felsóhajtott, és nosztalgiával gondolt vissza azokra a boldog időkre, amikor szájában csüngő bagóval robogón hajtott be a gimi udvarára, a vállán keresztbe vetett amerikai katonai tatyóval, ami tele volt tűzdelve minden lehetséges erkölcsi értéket felvonultató jelvényekkel, mint *No Future* és *Punk's not dead*. Az a kor volt, amikor Mitterrand épp eltörölte a halálbüntetést, az emberek felfedezték a szabad rádiókat, a Clash felbomlófélben volt, a berlini fal meg leomlófélben, egyszóval egy új kor hajnala pitymallott.

– Az a baj, Max – szólalt meg újra, miközben mélabúsan szemlélte hat emelet magasságából az utca kőkockáit, ahol három kapucnis fazon rángatózott a mobiltelefonja hangjára –, hogy a mai fiataloknak már nincs hol összejönniük. Ha nem akartok egyedül maradni, akkor naphosszat a neten lógtok, vagy az utcán csavarogtok.

– Elismerem. *No life* vagy a külvárosi csibészlet, nincs más választás: ilyen a sorsunk – ironizáltam.

– Ezért van az – folytatta atyám rendületlenül –, hogy a mai zene, az a rap, meg a fusion, a slam, meg a dub... Ez a nomád életmód eredménye. Ezek tüképp *outdoor* zenék. Valójában a szegények zenéje.

– Apa, vigyázz, nehogy egy rappernek ilyet mondj, mert meghalsz!

– De hiszen nem rosszból mondom! A rockra elő kell készülni, gyakorolni kell, bonyolult, nehéz hangszerek kellenek hozzá...

– Most azt akarod mondani, hogy a rock voltaképpen burzsujzene?

– Hááát, meglehet. Mindenesetre zárt térbe való.

(Lehet, hogy elfelejtettem megemlíteni, hogy az apám félreismert zenetudós, aki a változatosság kedvéért a szerelőiparban dolgozik. Egy autószervezben heti harmincöt órában csavarokat pakol, légszűrőt árul és gyertyát cserél, a fennmaradó időben meg a rock jövőjéről elmélkedik.)

– A mai fiatalság kényszerből kreatív, mert semmije sincs. A felnőttek semmit se hagynak meg nekik. Már minden ki lett találva, a fiatalok így kénytelenek mindent újrahasznosítani.

– Naná, ha egyszer ökopolgárok vagyunk!

– Ugyan már! A rock akkor múlt ki, amikor Bob Geldof agyából kipattant a jótékonyági koncertek ötlete.

Minthogy kezdtem kissé elveszíteni a fonalat, ráhagytam atyámra, hogy mélézzon csak a szombati ivryi paneltájkép előtt, és visszatértem saját filózó cellámba.

Meg kell hagyni, hogy így, szeptember elején, egy csomó mindenen kellett agyalnom. Az érettségi éve előtt álltam ugyan, de ha kíváncsiak

vagytok a véleményemre, hát az érettségi súlyos kihívása kismiska volt ahhoz képest, ami akkoriban nyomasztott.

Hogy is öntsem ezt illedelmes szavakba?

Most aztán megakadtam.

Na jó, játszunk egy kis szerepjátékot! Képzeljétek el, hogy van egy barátnőtök. Vagy egy barátotok, attól függően, milyen neműek vagytok, vagy milyen a személyes beállítottságotok – szóval képzeljétek el, akit akartok, én mindenre *open* vagyok...³ Na, megvan, választottatok? Helyes.

Képzeljétek el, hogy ez a barát(nő) idősebb nálatok, és nem egyezik az ízlésetek. És egész idő alatt minden rendelkezésre álló modern eszköz segítségével – telefonon, online üzenetküldőn, emilen – csak civakodtok egymással. S mindennek dacára, amint öt percig nem látjátok, az az érzésetek, mintha kátránnyal bekenve, egy sűrű folyóba merítették volna benneteket, a lábatokon egy egytonnás ágyúgolyóval.

Nagyjából megvan?

Jó, akkor most azt képzeljétek el, hogy ezzel a „személlyel” – hogy egy semleges kifejezést válasszak, mert rühellem a zárójeleket – csak néhány hete jártok hivatalosan, és az ultrarövid idő miatt, na meg azért, mert ő még habozik, ti meg igen félénkek vagytok, még csak két zöldfülű mazsola előjátékánál tartotok, amikor az érintettek gyengéd blódségeket sugdosnak egymás fülébe, és néhány száraz (vagyis nem nyelves) puszit nyomnak egymás ajakára.

Na, ez is megvan?

Ismerjétek el, hogy ez azért már elgondolkodtatja az embert. Legyen az illető akár lány, akár fiú, jogosan érezheti úgy, hogy

³ Főként Open Office (Ha-ha! Micsoda geek szóvicc!)

aggodalommal vegyes türelmetlenség keríti a hatalmába. Már, ha látjátok, hová akarok kilyukadni...

Ebben a *love story*ban már eleve hátránnyal startoltam. Először is, a Spacebookon® ismerkedtünk össze, ami nem feltétlenül a kiegyensúlyozott, realista és felhőtlen kapcsolat garanciája. Aztán, amikor találkoztunk, én tizenhét éves voltam, ő meg már majdnem húsz. Más szóval, míg ő egyetemistaként szabad madár, én a gimiben penészedek. Az egyetlen dolog, ami valóban közös bennünk, az az undok jellemünk. Ő szenvedélyes, sértődékeny, lobbanékony, mindig ezerrel pörög, és mindig neki van igaza. Én dettó.

Mire azt felelhetitek: ennyi épp elég a vonzódáshoz. Hát szóval... Ha jól belegondoltok, nem igazán.

A hab a tortán, hogy nekem olyan az érdeklődési köröm, amit ő nem oszt. Konkrétan, és sorrendbe szedve:

- 1 – a hetvenes és nyolcvanas évek zenéje (különös tekintettel a punkra és a funkra),
- 2 – a közgazdaságtan,
- 3 – az új technológiák,
- 4 – az angol krimi.

A jövőre vonatkozó terveim: vagy „londoni underground rock sztár” leszek, vagy „radikális baloldali képviselő”, vagy „gadget-tesztelő Steve Jobséknál”. Ami kissé leszűkíti a mozgásteret. A barátnőm (nevezzük őt Natachának, hiszen ez a keresztnéve) viszont a következőket imádja, szintén sorrendben:

- 1 – a pszichológia (ezt a bűnt odáig fokozza, hogy tanulja is),
- 2 – bulizás a laza, füvező haverjaival,
- 3 – bolygónk megmentése a globalizációellenes militáns ökomozgalom révén,
- 4 – a kisebbségek mellett elkötelezett világzene.

Szabadidejében humanitárius önkéntes munkát végez, és komoly tervei vannak a jövőre nézve: Afrikában akar praktizálni, öt gyereket örökbe fogadni, továbbá megmenteni a spanyol versenyagarakat sanyarú sorsuktól (ha tehetné, minden bizonytalanságot kiadna örökbe).

Már csak a buddhizmus és a vegetarizmus hiányzik a palettájáról, de azt hiszem, hogy egy nap ez is meglesz neki. Idő kérdése csupán...

Szóval most már képet tudtok alkotni róla... Engem meg ismeretek. Pont annyira vagyunk kompatibilisek mi ketten, akár egy Mac és egy PC.

Azt szokták mondani, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Felőlem lehet, de ez már a perverzió kategóriájába tartozik. Egy másik szálólóige szerint viszont *hasonló a hasonlónak örül*. Márpedig, ha hozzám hasonló lányról van szó, akkor ez nem csak lehetséges, hanem van is épp egy a kezem ügyében, mégpedig jó pár éve. A neve Alexandra, és a legjobb barátnőm.

Alexnek a jövőre vonatkozó tervei a következők: végignézni egy boncolást, kipróbálni az összes kábítószer, és meztelenül táncolni a Meleg Büszkeség Menetén egy teherkocsi platóján. Mindezeket összekombinálva nagyobb kihívásnak tartom, mint öt gyerek mellett

kutyát tartani, még ha különböző színűek is (mármint a gyerekek). De Natachának ilyesmit nem mondok, nehogy félreértsen valamit. Sokszor próbáltam már elmagyarázni neki, hogy Alex számomra valamiféle ikertestvér, a *gore* filmek emlőjén és a szélsőséges erőszak anyatején nevelkedett klónom. Meg hogy egyformán imádjuk a punkot, és hogy a mi kapcsolatunk minden, csak nem romantikus. Natacha azonban továbbra sem hisz nekem.

Amint arra elég gyorsan rájöttem – és egyúttal ti is rájöhettek –, Natacha a féltékeny fajtából való.

De vigyázat, ne jöjjünk azért túlságosan lázba! Hogy féltékeny, még nem jelenti azt, hogy örülten szerelmes lenne belém. A féltékenység semmit se bizonyít, ez egy lelkiállapot. Egyesek féltékenyek, mások nem. Natacha féltékeny típus. Féltékeny, mondjak bármit, tegyek bármit, még akkor is az, ha tényleg nincs mire.

És őszintén megvallva, tényleg nincs mire.

Amúgy az érzelmi viszonyokban szakértő Kevin szerint, akit jóindulatból nevezek a legjobb barátomnak (és aki mellékesen buzgó BMX-es, aminek ugyan semmi köze a témához, csak azért jelzem, hogy be tudjátok azonosítani a figurát), szóval Kevin szerint – állandóan félbeszakítotok, nem hagynátok abba? – Natachának nem kell aggódnia, tekintve, hogy Alexet nem érdeklik a pasik.

A bökkenő az, hogy erről egyelőre csak Kevin van meggyőződve. Nincs semmi kézzelfogható bizonyítékunk. Alex szerintem elsősorban brahiból érdeklődik a Büszkeség Menete iránt. Lehet, hogy épp csak szimpatizál a melegekkel. Nekem például nem kell feketének lennem ahhoz, hogy antirasszista legyek. Az igaz, hogy szívárványszínű matricákat ragaszt a füzeteire. De ettől még... Ez gyakorlatilag

semmire se bizonyíték. És nemigen tudom elképzelni, hogy miközben hideg pizzával tömve magunkat a padlószőnyegen a legújabb Sikoly filmet nézzük online, két kólaböfentés között nekiszégezem a kérdést: „Figyelj, fikusz, nem vagy te véletlenül kissé ratyi?”

Hiába vagyok nyitott, azért ezt nem tartanám éppen ildomosnak. Meglehet, hogy csak az alkalomra vár, hogy bevallhassa, és segédkezzen kellene neki. De nem tudom rászánni magam. Natacha szerint azért, mert saját tudatelőttetem legmélyén vonakodok megtudni a választ, és inkább továbbra is azt akarom hinni, hogy Alex titokban szerelmes belém. Marhaság!

Mindenesetre ezen a szeptemberelőn két fő kérdés gyötört.

Az első az volt, vajon tényleg született zenész vagyok-e, s ha igen, miként teljesítem be azt, amire rendeltettem, örömben és jókedvben anélkül, hogy magamra haragítanék egy egész panelházat? A következő meg az volt, hogy Natachával mikor kapcsolunk már kettes sebességbe?

E kérdésekről pedig Kevinnek megvolt a maga véleménye.

Kevin kábé ennyiből áll. Véleményekből.

– Szerény véleményem szerint túl sokat agyalsz a buládon. Ha hagyja, hogy egyedül edd magadat anélkül, hogy reményed lenne egy kis *epedő*tornára, akkor azt mondom, hogy csak szívat, és kész.

Ezen emlékezetes bemondás napján mindketten a villejuifi BMX- és gördeszkapályán voltunk, ahol Őkevinse⁴ rendszeresen edz, és

⁴ Kevin harci neve a Spacebookon[®].

az akrobatikus figurákat a sürgősségi osztályon való látogatásaival váltogatja.

Miközben a buggyos gatyájú degeneráltak eszméletlen veszélynek tették ki magukat kerekas cuccaikon, okostelefonom fülhallgatójával a fülemben figyeltem, hogy keringenek föl s alá. A hangot azért lehalkítottam, hogy halljam „személyiségfejlesztő mentorom” tanácsait, minek köszönhetően megütötte a fülem egyik kedvderítő nyelvbotlása.

– *Epedőtorna*, biztos vagy benne, Kevin? Véletlenül nem *lepedőtorna*?

– Ne játssz a szavakkal! Nekem aztán tutira nem kellene a te Pikachud!

(Kevin számára, aki ekkoriban még sosem találkozott Natachával, a barátnőm csak a Spacebookon® szerzett ismeretség embrionális állapotában leledzett, ahol Natacha egyszer s mindenkorra egy híres Pokémont választott avatárjának.)

– Még jó! Nem is tudom, mit kezdene egy olyan arccal, mint te...

– Ugyanazt, amit egy olyan fazonnal, mint te: semmit.

Kevin időnként már-már kegyetlenségbe hajló éleslátásról tesz tanúbizonyságot. Megjegyzését szó nélkül hagyva újfent magamhoz ragadtam a smartphone irányítását, és olyan számot kerestem, amely jobban megfelel a hangulatomnak, mint a galvanizált acélpályákon csikorgó gördeszékák monoton dübörgése. Őkevinsége rántott egyet a farmerjén, amely csípő hiányában folyton lecsúszik neki, a néző elé tárva a segge partjánál kezdődő gatyagumiját. Automatikusan begyűrte a trikóját a nadrágjába: ez nála már kényszeres mozdulat,

még az uszodában is ezt csinálja. Aztán rápattant akrobatikus cangájára, és elstartolt, hogy megrohamozzon egy lépcsőt.

Végül a *Can't stand losing you*-ra akadtam.

Imádom a Police korai számait: először is Stewart Copeland világos és tompa, ideges dobszólója miatt, aki mintha mindenkit megelőzve vágatna előre, aztán az énekes utánozhatatlan, karcos hangja miatt, amitől a hallgató csikorgatni kezdi a fogát, mintha citromba harapott volna. Röviden: Sting még érdekes korában, mielőtt kereszties hadjáratot hirdetett volna az esőerdők kiirtása ellen (vagyis mielőtt Natacha kritériumai alapján tiszteletreméltó ürgévé nem vált volna). Arrébb húzódtam, nehogy véletlenül összeütközzem a *riderekkel*. Egy kicsit távolabb betonbáb választotta el a göripályát a parkolótól. Azon túl csak a panelházak látszottak, meg a sűrű égbolt.

Akár Newcastle-ban is lehettem volna.

Visszatekertem a számot a legelejére, és még jobban felnyomtam a hangerőt. Már csak Copeland dobolását és Padovani gitárját hallottam (ő francia, a tetejébe korzikai származású és punk: szerény véleményem szerint a banda legerősebb alakja, akit sajna csakhamar az a stréber balfék Andy Summers váltott fel), meg Sting basszusszólját. Behunytam a szemem.

*I've called you so many times today
And I guess it's all true what your girlfriends say
That you don't ever want to see me again.*

...

Fura ez a szám. Fura, mert a kétségbeesésről szól állati könnyed hangon. Egy olyan fazonról van benne szó, akit ejtett a nője, ezért öngyilkossággal fenyegetőzik. A harmadik *I can't stand losing you*-nál

azon kaptam magam, hogy hangosan énekelek. Kit érdekel, hiszen hátat fordítottam nekik, szemben meg csak panelházak vannak...

I see you've sent my letters back

And my LP records and they're all scratched

Imádom ezt a részt, mert egy szinten kezeli azt, hogy a csaja visszaküldi a szerelmes leveleit azzal, hogy megkarcolta a lemezeit. Tútira el tudom képzelni, hogy egyszer én mondom ezt Natachának, számomra ugyanis a lemez, az szent. (Persze nem áll fenn a veszély, hogy kölcsönkéri a lemezeimet, mivel utálja azt a zenét, amit én szoktam hallgatni...) A vége is kitűnő. Nagyjából erről szól: „Szomorú leszel, amikor meghalok, és minderről te tehetsz”, mindezt egy hisztiző hatéves gyerekre emlékeztető hangon.

Olyan hangon, amin egyébként én is beleordítottam a dal végét a nagyvilágba, ami olyan szürkén és zsírosan terült el a szemem előtt, akár a mogyoróvaj a fánkon.

Az ikszedik *Can't stand losing youuuuuuuuuuu* után, amelyet egy teliholdkor vonyító farkas üvöltéséhez méltóan adtam elő, elhallgattam. Levettem kicsit a hangerőből, és megfordultam, hogy megnézzem, hol tart Kevin, és kell-e már hívni a mentőket. Legnagyobb elképedésemre ott ült a cangáján, lába a földön, karja összefonva a mellén, és engem bámult. S ami még meghökkentőbb volt: a kishaverjai is abbahagyták a pörgést a levegőben, meg a csöveken csúszkálást, és gördeszkájukkal a hónuk alatt ők is engem figyeltek.

Húha.

– Ööö... Jól vagy, Max? – vetette oda tereptörpéknek való két-kerekűje magasából.

– Persze, mért ne lennék jól? Jól van, csak énekeltem, már azt se lehet? Még sose láttatok énekelni senkit?

– Hááát... nem – vallották be kuncogva. – Legalábbis az ismerőseink közül nem.

– Na, hát akkor most láttatok Szűz Máriát tangában – vettem oda nekik, amilyen gúnyosan csak tudtam.

Mire hülyén felvihogtak.

– Na ja, láttuk Szűz Máriát tangában, és még csak le sincs epilálva! Golyós, kretén banda! Ott is hagytam a göripályát, nyomomban a pedálozó Kevinnel.

– Most mi van, Maximizer, ne fújd már fel magad! Nem is volt olyan ocsmány.

– Tudom. Különben is, tele a füled pattogatott kukoricával. Még ha ocsmány lenne is, te akkor se vennéd észre.

– Amiben nem tévedsz.

– Amúgy meg nem közönségnek szántam.

– Azt már el se merem képzelni, milyen lett volna, ha közönségnek szánod. Ugyanis most mindenki hallott. Még néhány ablak is kivágódott.

– Hülyéskedsz?

– Dehogy! Messzire visz a hangod. Túlzás nélkül mondhatom, hogy üvöltöttél. Tiszta garázsrock!

– Tudod is te, mi az! – toporzékoltam, és alig tudtam türtőztetni magam. – The Police, az nem garázsrock, hanem post-punk jazz-rock.

– Hát lehet, hogy a Police esetében igazad van. Neked viszont iszonyatos *szappanhang*od van.

Mire ajkam széles vigyorra húzódott, ami a röhögőgörcs kitörése előtti utolsó felvonyítás.

– Most mi van? Mit mondtam már megint? – vinnyogta Kevin.

2. Ahol „a vasököl oda csap, ahova köll”

SZEPTEMBER FOLYAMÁN TEHÁT NEKIFOGTAM, hogy a szobámban komponáljak, amikor senki se volt otthon. Nem is olyan egyszerű hangfogóval zenét szerezni. Az ember olykor szívesen cserélné akusztikusra az elektromos gitárját... De a Bob Dylan-üzemmód nekem nem igazán jön be. Különbösen is, mióta Carla Bruni kiadott egy lemezt, szerény véleményem szerint a *folk* halott.

Apám, mikor látta, hogy ezt az egész gitárügyet halálos komolyan veszem, megkérdezte, nem akarok-e véletlenül együtttest alakítani. A múltban, hosszú hajú dőre ifjoncként a testvérével, a depressziós Christian bácsikámmal együtt (aki nyilván remekbe szabott lehangoltsággal hangolta fel tiniórvjögésüket) ő is kipróbálta magát a világot jelentő deszkákon. Ám röhejes duójuk hirtelen felbomlott, nem tudom, miért – gondolom, észhez tértek.

Na szóval.

Apám kérdésére sietve megráztam a fejem. Egy bandában ugyanis elvileg a gitáros a *leader*. Ő irányít, a banda többi tagja csak a

ritmust adja alá. Én pedig nemigen tudtam elképzelni, hogyan láthatnám el ezt a szerepet – legalábbis a rockbandákra vonatkozó atyai elképzelésnek megfelelően. Ehhez legalábbis minimális mértékben uralni kellett volna a hangszert...

Nekem viszont nem jön be Clapton fáradhatatlan szorgalma, Keith Richards húrszaggató gitározása, Jimmy Page virtuozitása vagy Mark Knopfler gömbölyű bluesa. Én inkább gyorsan játszom, és mindazt, amit nem tudok, kitalálom. Ebben a tekintetben nem véletlenül a zseniális Jimi Hendrix a tanítómesterem. Ő persze csodagyerek, minden idők legeszméletlenebb gitárosa – engem nem ez ösztökél, hanem inkább az, hogy ötéves korában egy seprűnyélen kezdett el játszani. Persze utánozhatatlan a játéka, de ami érdekel benne, nem az, hogy mindent tud a hangszerről, hanem a kreativitása. Játszott a hang torzításával, sőt még a Larsen-effektust is megpróbálta eltéríteni azzal, hogy a gitárját az erősítőhöz közelítette. Egyszóval mindent összehuherált.

És ami a buherálást illeti, na, abban én is otthon vagyok.

Miként JJR⁵, egy másik bálványom mondotta volt: „Ha nem is érek többet, legalább más vagyok.”

Én inkább valamiféle zenei antidepresszánst szeretnék létrehozni. Olyasmit, ami a legegyszerűbb eszközökkel hoz euforikus állapotba. Tehát garázsrockot, annak is a flúgos változatát, amolyan Didier Super-félét, de jobb kiadásban. Jó kis punkos, kerítésszaggatókat, ami feldob, de mégis hallgatható marad, franciául, *if possible*, persze szükség esetén az inglist se vetném meg. Valami jó pörgőset, amit én bütykölök össze, egy kis funkkaal megspékelve, amitől kedved támad egész éjszaka táncolni. Na jó. Nem

⁵ Jean-Jacques Rousseau, az 1770-es évek francia *guitar hero*-ja.

tudom, látjátok-e. Néha még én magam se látom, mit is akarok tuképp.

A baj az, hogy Kevin viszont nagyon is jól *látta*.

Olyannyira jól látta, hogy szeptemberben az egész gimnit telebeszélte vele. Kevinnek hála, futótűzként terjedt a hír, hogy gitározom, hogy együttest szervezek, és meghallgathatnak a zene ünnepén, ami az utolsó állomás a Fnac-beli lemezdedikálás előtt. Egyébként meg, állítása szerint, már vannak imádóim a MySpace-en.

Hogy mindebből egy szó se igaz, nem számított. Ha az ember útjára bocsát egy pletykát, nem bíbelődik a részletekkel.

Gondolhatjátok, hogy mindez mennyire ártott a hírnevemnek.

Ugyanis hírnevem, az már volt a gimiben. Nem feltétlenül a legjobb. Eddig csak a „végzős közgazosztály debil okostojása” voltam. Az a fajta, akit soha sehová se hívnak meg – ami magunk közt szólva nagyon is megfelel a gusztusomnak, tekintve, hogy kevés *vonzalmat táplállok* az iskolatársaim iránt (nyilván sejtitek, hogy ez a kifejezés különösképpen a szívemhez nőtt).

Az „okostojás” oldal még elsős gimis koromra vezethető vissza. Alsóban és felsőben csak ímmel-ámmal tanultam, vagy mondjuk ki nyíltan: szemérmetlenül lógtam, még azt is el tudtam érni, hogy megbuktassanak negyedikben. Ám amióta felfedeztem a közgazdaságtant és a társadalomtudományokat, felturbóztam magam. Valóságos megvilágosodás volt ez a számomra. A gimi második osztályában csak ez éltetett, örültem, mint majom a farkának, hogy az érettségi fő tárgyául ezt a tantárgycsoportot választhattam. Amióta meg végzős vagyok, megszállottan magolom mindazt, amivel jelesre érettségizhetek a közgáz- és társadalomtudomány-érettségim, míg a cimbijeim vad *Doodle*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Grub csatákat vívnak androidon. Vagyis a gimis közösség szégyene-gyalázata, valamint legmélyebb megvetésének tárgya lettem...

Az átlagos gimnazista életének legfőbb alapelve ugyanis az, hogy pont azt igyekezzen mutatni, hogy átlagos. Külön elismerés jár azoknak, akik jó jegyeket bírnak szerezni, miközben látszólag laz-szálnak. Nem számít, ha az illető az éjszakáit fejlámpával a homlo-kán magolással tölti, a lényeg, hogy ez nehogy meglátszódjon rajta!

Én is ilyen voltam, de ebben az évben váltottam. (Ahogy mond-ják, csak a hülyék véleménye nem változik.)

Ami meg a hírnevem „debil” oldalát illeti, az nem egy csapásra alakult ki. Sőt azt hiszem, már régóta üldöz... Nyilván azóta, hogy a felsőben összebarátkoztam Kevinnel. Úgy látszik, ez is ragadós. Nem is hinné az ember, de ezt a hírnevet is gondolni kell: tudni kell a legújabb botrányos tévésorozatokról, kerge feliratos pólókban kell feszíteni, idióta kütyüket gyűjteni, végezetül szemüveges kockákkal kell haverkodni, akiknek a grafikus táblagépeken, az alkalmazáso-
kon, a szoftvereken, meg a szerepjátékokon kívül más témájuk sincs.

Summa summarum, idáig semmilyen társadalmi nyomás nem ne-
hezedett rám. Ám miután Kevin telekürtölte a sulit, *nobod*⁶ figurá-
ból jövőbeli roksztárrá avanszáltam.

Amiből nem kevés félreértés származott...

Egyik nap odajött hozzám három fickó, akik azt állították, hogy bandát alakítottak, és megkérdezték, mit játszom. Amikor azt felel-tem, hogy dalokat szerzek, az egyikük, mielőtt még megtudta volna,

⁶ Az én gimimben *nobod*nak nevezik azokat az okostojásokat, akiknek nincsenek ba-
rátaik. Tudomásom szerint az angolok ezeket *nerd*nek hívják. Most már mindent
tudtok, úgyhogy becsukhatjátok a füzetet.